

2020

Ook dit jaar veel kerstkaarten. Jullie houden vol! Dus hierbij mijn allerbeste wensen voor het nieuwe jaar. Met nog wat babbels er bij. Alleen maar lezen als je daar zin in hebt natuurlijk.

Het eerste dat me opviel was dat ik geen leuke anekdotes had. Of het moet zijn dat ik samen met de stevige Surinaamse vrouw die mij, na mijn schouderoperatie, twee keer per dag onder de douche stopte, in een paar cm water stond, omdat de douche plotseling verstopt was. Ze liep als een kind te lachen en te zingen terwijl ze op haar blote voeten door het water plensde alsof ze niet anders gewend was. Ik dacht nog even die douche maar zo te laten....

Was het een humorloos jaar? Speelt ouder worden hier een rol in? Je geeft meer op dan je lief is. Op de kerstkaart van Marlies en Bob staat hun camper, die zij dit jaar hebben opgegeven. Tja, zo gaat dat. Ik haal maar even Oscar Wilde aan:
Het drama van de ouderdom is niet dat je oud bent, maar dat je jong bent.

Even over de gezondheid. Niet te lang. Voeten, armen en handen: wordt allemaal niet veel erger. Therapeut Pouya onderhoudt de boel grondig. De nieuwe schouder is een succes. Een vrolijke jonge meid heeft dat perfect gedaan. En ik was er sneller vanaf dan gemiddeld. Dat geeft de burger moed. Nou ja, die twaalf dagen op bed met die arm half uit de kom was geen pretje. Wodka was een zegen. Jethro alsmaar naar de slijter. Als je toch wakker ligt kun je beter teut zijn. Die zes weken mitella waren ook nogal lastig. Maar gelukkig heb ik vrienden die elke dag voor me kwamen koken. En daar dan ook werk van maakten. Heerlijk! Die extra kilo's raak ik langzaam kwijt. De huisarts heeft mij van een erg leuke diëtiste voorzien, die ik eigenlijk niet kwijt wil.

Maar verder klaag ik niet. Tja, het eerste dat ik deed toen ik weer mocht fietsen, was vallen. En nog steeds gaat dat fietsen niet echt goed. Maar de nieuwe bril bevalt prima. En de nieuwe gehoorapparaten ook. Blijf vooral weg bij de boeven van Specsavers. Die zijn alleen uit op jouw totale vergoeding van de verzekering. En daar moeten ze ook nog al die stomme reclame van betalen. Via Gerard en Gemma ben ik gelukkig terecht gekomen bij een audicien die je wèl een goed gehoorapparaat aanmeet. Maar dat dan weer niet goedkoop doet. Nou ja. En de keuring voor mijn rijbewijs ging goed.

Mijn vrienden hebben duidelijke opvattingen over hoe ik om moet gaan met het huis . Alleen lopen die uiteen van: "direct verkopen" tot "nooit weggaan" Met de bijpassende argumenten (onderhoud, trappen, te groot/makkelijk gelijkvloers te gaan wonen; zo'n tuin krijg je nooit meer)

Onderhoud klopt in ieder geval. Wat een gedoe. Tuinhuis aan het opknappen (Ja, daarbij maakte ik die enorme smak). Het verven van de buitenkant van het huis is door de schilders niet goed gedaan. Moet ik nog over klagen. Daar zit ik niet op te wachten. Nieuwe koelkast nodig in de berging. Ik dacht dat hij nog gerepareerd kon worden. Nee, te oud. Maar hij kon er niet uit. Angelus had er nog een aanrecht vóór gebouwd en kastjes opgehangen. Kastjes afgebroken en twee mannen die bijna hun nek braken om het oude kreng er uit te krijgen.

Gelukkig heeft Martin al het zevenblad uit de tuin weggekregen. Domweg consequent uit de grond trekken. En dat volhouden. Voor mijn gevoel een soort Angelus-aanpak. Hardnekkig volhouden.

Het ergste is momenteel dat er balken rot zijn in de woonkamer. Dat wordt nog een flinke verbouwing om die te vervangen. Maar ik ben er nog niet in geslaagd om de aannemer ook echt te laten komen ...

Ik heb nieuwe meubels gekregen. Letterlijk. Van José, die naar Delft verhuisd is. De oude moesten dus weg. In Utrecht komt de gemeente die gewoon ophalen, alleen wist ik dat niet. Dus een vervoersbedrijfje in de arm genomen ("Brengers"; aan te raden) om ze naar de stort te brengen.

Op maandag zouden ze komen. Op zondagavond ruzie met Jethro. De grote bank mocht niet weg. Die wilde hij houden. Als hij het huis uitging moest die mee. Ik snapte het wel. Z'n hele vrije leven heeft zich rond die bank afgespeeld. Maar ik bleef hardnekkig. Hij ging het een en ander meten en heeft in zijn eentje die bank op het ligniveau van Angelus gekregen. Eigenwijze snotaap. Maar toen ik daar met hem op die bank zat, begon het idee van een eigen plek voor hem in de woonkamer me wel aan te spreken. En het bevalt inderdaad prima.

En zo zijn we aangeland bij Jethro. Hij woont hier nu vier jaar. Jethro brengt van alles mee naar binnen. Niet alleen vuile voeten en vervelende meisjes (Ik hoor bij die moeders die roepen: Neem nou toch eens een leuk meisje mee!) maar ook problemen, heisa, vrolijkheid. En een hele zooi medeleerlingen van de filmacademie die mijn huis geschikt vinden voor allerlei filmpjes. Zo zit er plotseling een meisje in mijn, met zwart water gevulde, bad. (Ja, die gaat verdrinken.) Licht er een mooie jongen in mijn bed (Ja, we hebben een ontwaken-scene nodig, mogen we even jouw bed gebruiken?) Staan er op straat in het duister felle film-lampen en wordt er geschoten. Geen film maar kogels. De buurt kent hem onderhand...

De psychologen van Jethro wilden ook allemaal met mij praten. Ik heb afgelopen jaar met meer psychologen gepraat dan in de rest van mijn leven. Vooral de gezinstherapie vond ik leuk. Ja, een gezin. Twee gehaaide dames die die het wonderlijke breiwerk van onze relatie maar eens even gingen uithalen. Want het jochie moet wel in een goeie omgeving zitten. Anders zijn al die therapieën zinloos. Het was verhelderend.

De VERS training, waar hij een jaar mee bezig is geweest was het belangrijkste (Vaardigheidstraining Emotie Regulatie Stoornis). Woede aanvallen leren beheersen. Dat was wel hard nodig. En het heeft gewerkt. Ik heb 'zelf' ook nog twee gesprekken met een psycholoog gehad. Over de aanpak van Jethro. Jullie kennen mij; ik ben eigenwijs. En het niet met haar eens. Ik doe gewoon niet wat zij wil. Ik probeer te bereiken wat ik wil zonder straf, dwang of sancties. (Vergeven, omhelzen, vertrouwen.) Er moet nog wel het een en ander gebeuren, maar het lukt aardig. We zijn kompanen. Ik ben blij dat hij er is; school gaat nu voor het eerst goed. Mijn vriendin Wil helpt hem bij het plannen en afkrijgen van zijn werk. Het zal nog wel even flink wat aandacht vergen om hem op het goeie spoor te houden.

Een door Jethro bij een woedeaanval kapotgeslagen toilet-ruitje. Hij dacht dat hij tegen hout zou slaan, maar ik heb alle ruitjes in de deuren geleverd

Er is veel dat ik gemist heb door ziekte. Familiedag Megens bijvoorbeeld. Door die arm steeds uit de komst en de schouderoperatie. Maar wel weer twee feesten in de tuin. Het buurtfeest, met een cabaretvoorstelling en de verjaardag van mijn nichtje Merel.

Hospitium. Ben ik nog druk mee. Open dag, Kerst. Ik noem alleen even die mevrouw die maar niet kon besluiten wat ze wilde eten. Tobberig zei ze: Ja. Ik moet toch wat eten, anders ga ik dood.....

Ik ben gekoppeld. Door een koppelaarster. Een student van me. Ze kwam me tegen bij de Jumbo en ik vertelde dat Angelus was gestorven. Heeft de hele Sweelinckstraat afgelopen om te kijken of ze me kon vinden. Maar ik heb geen naambordjes op de deur. Een tijdje later kwam ze me tegen in de Schouwburg. Ze bleek iemand te kennen die haar wel geschikt voor me leek. Ook uit het onderwijs, ook zijn vriend een aantal jaren verloren. Ik heb met hem geluncht een week of wat geleden. Was leuk. Hij heeft me uitgenodigd in zijn lievelingsrestaurant komende week. Ik weet het niet hoor.

De vakantie beperkte zich dit jaar tot de gebruikelijke dingen. Met Gerard en Gemma een paar naar dagen naar ons geliefde Holtweijde, en met Jethro twee keer een week naar een appartementje in Ostende. En ik ben met een aantal creatieve dames een paar dagen in het noorden van Frankrijk geweest. Zij zijn creatief en ik kook voor ze. Ook creatief. Dit jaar ga ik dat weer doen.

De schouwburg blijft een genot. We hebben een heerlijke schouwburg waar ik met plezier vaak naar toe ga. Met vrienden waarmee ik kan lezen en schrijven.

Ik heb een Mac tegenwoordig. Een totaal verkeerd en stompzinnig besluit dat nergens op gebaseerd was. Vandaar dat ik een beetje laat ben met dit sturen. Het simpelweg opnemen van een paar foto's heeft me een dag gekost. Ik had nooit aan die Mac moeten beginnen. Je kunt een ouwe bok geen nieuw kunstje leren. Ik overweeg hem weer weg te doen.

Toegift. Zondag 28 juli

Jethro belt me in totale paniek op. Hij liep in de stad te kuieren met een vriendinnetje en wordt gebeld vanaf Schiphol: Waar hij blijft! Hij moest naar zijn vakantiebaantje; filmpjes maken in Lloret de Mar en Blanes. Morgen al gelijk opnamen. Het uilskuiken dacht dat hij pas een dag later moest. Paniek in de tent. Zoeken naar alternatief vervoer. Maar het geluk is met dommen. De anderen konden ook niet weg vanwege een fout bij de boeking. Dus hij kon de volgende dag gewoon mee met de rest. Ongelofelijke bofkont.

Dit is zo'n filmpje: <https://youtu.be/uKYQn5TYCa8>

De meningen lopen uiteen: Fred vond het leuk, Wil verschrikkelijk.